گزارش

پافشاری پوتین بر اهداف جنگ

شرق: رئیس‌جمهور روسیه حاضر نیست تسلیم ضرب‌الاجل تحریمی دولت ترامپ شود؛ اولویتش همچنان تصرف کامل چهار منطقه شرقی و جنوبی اوکراین است و هیچ نشانه‌ای از عقب‌نشینی از این هدف دیده نمی‌شود. ترامپ تهدید کرده اگر پوتین تا روزهای آتی با آتش‌بس موافقت نکند، تحریم‌های جدید و تعرفه‌های صددرصدی علیه خریداران نفت روسیه، به‌ویژه چین و هند، اعمال خواهد کرد. اما منابع نزدیک به کرملین می‌گویند پوتین باور دارد روسیه دست بالا را دارد و فشارهای جدید آمریکا تأثیر چندانی نخواهد داشت، چراکه روسیه طی بیش از سه سال جنگ، بارها تحریم‌ها را دور زده است. هدف اصلی پوتین تصرف کامل مناطق دونتسک، لوهانسک، زاپوریژیا و خرسون است؛ مناطقی که روسیه به طور رسمی به خاک خود ضمیمه کرده است. فقط پس از تحقق این هدف، کرملین حاضر به گفت‌وگو درباره صلح خواهد شد. مذاکرات کنونی میان مسکو و کی‌یف، که طی سه نوبت از ماه مِی انجام شده، بیشتر برای نمایش حسن نیت در برابر آمریکا برگزار می‌شود و محتوای جدی جز بحث درباره تبادل اسرا ندارد. در حالی که روسیه بر مذاکره برای صلح تأکید می‌کند، اما مطالبات مسکو -خروج کامل نیروهای اوکراینی از چهار منطقه مورد ادعا و پذیرش بی‌طرفی اوکراین و کاهش توان نظامی آن- از سوی کی‌یف کاملا رد می‌شود. هم‌زمان فرستاده ویژه ترامپ، استیو ویتکاف، قرار است به روسیه سفر کند تا بلکه روزنه‌ای برای توافق قبل از پایان ضرب‌الاجل پیدا شود. در همین حال، تنش لفظی میان ترامپ و مسکو بالا گرفته و ترامپ نسبت به ادامه بمباران شهرهای اوکراین و احتمال تشدید خطر جنگ هسته‌ای هشدار داده است. در روسیه، پوتین به رغم میل به بهبود روابط با آمریکا و غرب، جنگ اوکراین را اولویت اصلی خود می‌داند و حتی به نزدیکانش گفته با ادامه موفقیت‌های نظامی، توقف جنگ را غیرقابل توجیه می‌داند. تحلیلگران بر این باورند که پوتین جایگاه سیاسی و میراث خود را به این جنگ گره زده و توقف عملیات پیش از تحقق اهداف اعلامی، نه برای افکار عمومی روسیه قابل قبول است و نه ارتش آن کشور. به گفته کارشناسان نظامی غربی، اگرچه روسیه طی ماه‌های اخیر پیشروی‌هایی داشته، اما این دستاوردها هنوز در ابعاد سرزمینی چندان قابل توجه نیست؛ طی سال گذشته فقط پنج هزار کیلومترمربع تصرف شده که کمتر از یک درصد خاک اوکراین را تشکیل می‌دهد. در جبهه دیپلماتیک، کرملین از یک سو به تهدیدهای تحریمی ترامپ واکنش تندی نشان نداده و صرفا اعلام کرده که هنوز مشخص نیست رئیس‌جمهور آمریکا واقعا تا چه حد به تهدیدهایش عمل می‌کند. از سوی دیگر، کارشناسان می‌گویند چین به‌سادگی واردات نفت از روسیه را متوقف نخواهد کرد و چنین تصمیمی، بیشتر باعث افزایش بهای جهانی نفت خواهد شد تا فشار به مسکو. در حالی که اوکراین طی سه ماه اخیر بزرگ‌ترین عقب‌نشینی‌های سرزمینی سال را متحمل شده و روسیه حدود ۵۰۰ کیلومتر مربع در ماه جولای به دست آورده، شواهدی از فروپاشی سریع جبهه اوکراین دیده نمی‌شود. ارتش روسیه همچنان با تلفات سنگین و مقاومت در خطوط دفاعی اوکراین مواجه است و با وجود حمایت‌های لجستیکی از سوی کره شمالی و واردات قطعات از چین، نتوانسته ضربه قاطعی وارد کند. ترامپ در مقابل، فروش سلاح به اعضای ناتو را راهکار فشار بیشتر معرفی کرده و گفته است اگر روسیه آتش‌بس را نپذیرد، تحریم‌ها و تعرفه‌های جدید را عملی خواهد کرد. در همین حال، دولت اوکراین خواستار فشار حداکثری جامعه جهانی و واکنش فوری به بمباران‌های سنگین روسیه شده است. پوتین که پیشنهاد آمریکا برای لغو تحریم‌ها و به رسمیت شناختن مالکیت کریمه و مناطق اشغالی را هم رد کرده، معتقد است پایان‌دادن به جنگ به مراتب دشوارتر از آغاز آن است و فعلا هیچ انگیزه جدی برای کوتاه‌آمدن ندارد. فضای دیپلماتیک پر از ابهام است و جنگ اوکراین به نقطه حساسی رسیده؛ جایی که فشار تحریم‌ها، پیشروی‌های نظامی و مذاکرات پراکنده همه در انتظار تصمیم نهایی مسکو و واشنگتن باقی مانده‌اند.

یادداشت

ضرورت خبرنگاری زنان!

ادامه از صفحه اول

در علوم اجتماعی، به‌ویژه در تحقیقات متأخر که با رویکرد روش‌شناختی کیفی به انجام می‌رسد، بر مفهومی با عنوان «تجربه زیسته» (Lived experience) تأکید زیادی وجود دارد. در چنین رویکردی، محقق با مشارکت‌کنندگان در تحقیقش طی مصاحبه‌های طولانی و مشاهده دقیق، نزدیک و همدل می‌شود و آنچه را که در زندگی از سر گذرانده‌اند، گویی که با تجربه‌کنندگان، شریک زیست‌شان بوده باشد، عمیقا لمس، درک و سپس تحلیل و و منعکس می‌کند. به نظر می‌رسد که نگاه زنان خبرنگار به مسائل اجتماعی و گزارش‌دهی‌شان را می‌توان تا حدی برخاسته از تجربه زیسته مشترکی دانست که غالبا با نادیده‌انگاری، تبعیض و گاه به حاشیه راندن همراه می‌شده است. زنانی که در جامعه زندگی می‌کنند، نه‌تنها شاهد رویدادها هستند، بلکه بسیاری از تحولات اجتماعی را با گوشت و پوست خود لمس می‌کنند. ازاین‌رو درک آنان از بحران‌ها، نابرابری‌ها، تبعیض‌ها و تغییرات اجتماعی، ریشه در واقعیتی متفاوت دارد؛ واقعیتی که اغلب در روایت‌های غالب، جای اندکی برای بروز می‌یابد. در روزنامه‌نگاری ایران به تعبیری، سال‌ها روایت مسائل اجتماعی از سوی مردان بازگو شده و نتیجه‌اش بازتولید زبانی بوده که حساسیت چندانی به لایه‌های پنهان بی‌عدالتی نداشته است. این در حالی است که ورود زنان به عرصه خبر و تحلیل، می‌تواند زاویه دیدی تازه را به جریان اطلاع‌رسانی وارد کند؛ زاویه‌ای که مسائل را نه‌فقط در سطح، بلکه با نگاهی ریشه‌ای‌تر و انسانی‌تر پی می‌گیرد. زن روزنامه‌نگار، با چشمی دقیق‌تر به پیامدهای اجتماعی قانون‌گذاری، سیاست‌های شهری، آموزش، فقر، بهداشت یا مهاجرت می‌نگرد، زیرا این حوزه‌ها اغلب با نقش‌های جنسیتی زنان تلاقی مستقیم دارند.

تحقیقی از انجمن صنفی روزنامه‌نگاران استان تهران در سال ۱۴۰۰ نشان داد که حدود ۳۵ درصد خبرنگاران رسمی در ایران را زنان تشکیل می‌دهند، اما سهم‌شان در موقعیت‌های تصمیم‌سازی رسانه‌ای کمتر از ۱۰ درصد است؛ هرچند تحقیق جدید این انجمن که شنبه ارائه می‌شود، احتمالا از تغییرات جدید در تحریریه‌ها حکایت دارد.

ضرورت حضور فعال‌تر زنان در روزنامه‌نگاری ایران، فقط بر پایه عدالت جنسیتی نیست، بلکه به ارتقای کیفیت حرفه‌ای رسانه‌ها نیز گره خورده است. همچنان که در تحلیل‌های رسانه‌ای و ادبیات حوزه زنان پیش‌تر اشاره شده، رسانه‌ای که فقط با یک جنسیت سخن می‌گوید، ناگزیر بخشی از واقعیت را نادیده می‌گیرد. امروز بیش از همیشه نیاز است که زنان نه‌فقط در حوزه‌های «ویژه زنان»، بلکه در تمام حوزه‌های اجتماعی، سیاسی و فرهنگی قلم بزنند، گزارش تهیه کنند و تحلیل ارائه دهند. حضور آنان، صدایی متفاوت و مکمل در فضای عمومی پدید می‌آورد؛ صدایی که نه برای رقابت، بلکه برای تکمیل روایت‌ها به میدان می‌آید.

اکنون با توجه به نقش پررنگ‌تر زنان در عرصه تحولات سیاسی-اجتماعی ایران، باید گفت روح زمانه ایجاب می‌کند که زنان، نه به عنوان حاشیه‌نشینان عرصه رسانه، بلکه به عنوان بازیگران اصلی و تأثیرگذار، در فضای خبری ایران حضوری پررنگ‌تر و مؤثرتر داشته باشند و حضورشان مغتنم شمرده و مورد استقبال واقع شود. ناگفته نماند که به‌تازگی دریافت اخباری نظیر اینکه این نشریه و آن نشریه کثیرالانتشار نظیر «شرق» و پیام ما را سردبیرانی از بین زنان اداره می‌کنند و دبیران زن بیشتری در تحریریه‌ها حضور دارند، نوید آینده‌ای امیدبخش‌تر در عرصه رسانه به ما می‌دهد.

بحران انسانی، گروگان سیاست و نظامیگری اسرائیل

غزه و تهدید اشغال کامل

شرق: اسرائیل بار دیگر در آستانه تصمیمی تاریخی قرار گرفته و زمزمه‌هایی از اشغال کامل غزه برای اولین بار در ۲۰ سال اخیر، در فضای سیاسی و نظامی اسرائیل به گوش می‌رسد. بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل، با جدیت روی سناریوی کنترل کامل غزه تأکید دارد و جلسات متعددی را با وزیر دفاع و فرماندهان ارتش برای تدوین راهبرد نهایی جنگ برگزار کرده است. این تحولات، در حالی رخ می‌دهد که موجی از فشارهای بین‌المللی برای توقف جنگ و تسهیل شرایط فاجعه‌بار انسانی در غزه شدت گرفته و درعین‌حال، هرگونه امید به آتش‌بس یا مصالحه، فعلا رنگ باخته است. آمارهای منتشرشده از منابع فلسطینی و بین‌المللی، تصویری هولناک از وضعیت انسانی در غزه ارائه می‌دهند. بیش از ۶۱ هزار نفر، که عمدتا غیرنظامی هستند، در جریان عملیات نظامی اسرائیل جان خود را از دست داده‌اند. حملات مستمر اسرائیل تقریبا همه دو میلیون جمعیت این منطقه کوچک و پرجمعیت را از خانه‌های‌شان آواره کرده و براساس گزارش سازمان‌های امدادی، غزه در آستانه قحطی قرار دارد. فقط در روز سه‌شنبه، دست‌کم هشت نفر به دلیل گرسنگی و سوءتغذیه جان باخته‌اند و این آمار مرگ کودکان و زنان همچنان رو به افزایش است. از آغاز جنگ، دست‌کم ۱۸۸ فلسطینی از جمله ۹۴ کودک بر اثر گرسنگی یا عوارض آن جان داده‌اند. اما اسرائیل وجود قحطی را رد می‌کند و فقط به مشکلات پراکنده اشاره دارد؛ با این حال، روایت میدانی و تصاویر منتشرشده از غزه، شرایطی وخیم و بی‌سابقه را نشان می‌دهد. بازارها تقریبا خالی از کالاهای اساسی هستند و کمک‌های بین‌المللی به‌ندرت و با محدودیت بسیار وارد منطقه می‌شود و کالاهایی هم که وارد غزه می‌شوند، اغلب قبل از آنکه به دست مردم برسند، غارت می‌شوند. تلاش‌هایی برای ورود مواد غذایی ضروری مانند شیرخشک، گوشت و برنج، تاکنون نتوانسته بحران را مهار کند.

فشار جهانی و واکنش دیپلماتیک

ابعاد انسانی بحران در غزه به جایی رسیده که خشم افکار عمومی و واکنش‌های دیپلماتیک جهانی را برانگیخته است. چندین کشور اروپایی اعلام کرده‌اند که اگر آتش‌بس برقرار نشود، فلسطین را به رسمیت خواهند شناخت و این موضوع به یکی از ابزارهای فشار بر اسرائیل و همچنین حماس تبدیل شده است. وزارت خارجه تشکیلات خودگردان فلسطین نیز در بیانیه‌ای از جامعه جهانی خواسته «به‌شدت درباره اخبار مربوط به طرح‌های اسرائیل برای اشغال کامل غزه واکنش نشان دهند و برای جلوگیری از اجرائی‌شدن چنین طرح‌هایی فورا وارد عمل شوند». در همین حال، مذاکرات میانجیگرانه میان اسرائیل و حماس که با حمایت ایالات متحده در دوحه پیگیری می‌شد، به شکست انجامیده و هر دو طرف فعلا از هرگونه توافق برای آتش‌بس دور شده‌اند. آخرین دور این گفت‌وگوها با هدف دستیابی به یک آتش‌بس ۶۰روزه و مبادله اسرا انجام شد، اما با بن‌بست کامل روبه‌رو شد و امیدها به کاهش تنش عملا نقش بر آب شده است.

اختلافات درون اسرائیل

هرچند ائتلاف حاکم اسرائیل یکی از راست‌گراترین دولت‌های تاریخ اسرائیل محسوب می‌شود و چهره‌هایی در کابینه به طور علنی خواهان الحاق کامل غزه و حتی کرانه باختری هستند، اما ارتش اسرائیل بارها با ایده اشغال کامل و حکومت نظامی بلندمدت بر غزه مخالفت کرده است. ارتش که ماه‌هاست با کمبود نیروی انسانی و فشار مضاعف مواجه است، تأکید دارد حضور دائمی و کنترل همه‌جانبه غزه نیازمند منابع گسترده و فرسایشی است. به همین دلیل هم شاهد اختلاف‌نظرهایی میان رهبران نظامی و سیاسی اسرائیل هستیم؛ چنان‌که برخی از وزرا و اعضای کابینه، فرمانده کل ارتش را تحت فشار قرار داده‌اند تا از هر تصمیم دولت برای تصرف کامل غزه پیروی کند، درحالی‌که دیگران خواهان شنیدن نظر حرفه‌ای ارتش هستند. هدف اصلی اسرائیل از این عملیات، از بین بردن کامل ساختار نظامی و سیاسی حماس و آزادسازی گروگان‌هایی است که همچنان در اختیار این گروه قرار دارند. اما مشخص نیست که برنامه اشغال کامل، به اشغال نظامی طولانی‌مدت ختم خواهد شد یا یک عملیات محدود برای دستیابی به اهداف مد نظر خواهد بود.

ویرانی و ناامیدی در غزه

در دو سال گذشته، غزه بیش از هر زمان دیگری با ویرانی گسترده و بی‌خانمانی روبه‌رو شده است. تانک‌های اسرائیلی به مناطق مرکزی غزه نفوذ کرده‌اند و هر بار با پیشروی بیشتر، شمار قربانیان و آوارگان افزایش می‌یابد. ساکنان بخش‌هایی از غزه که هنوز از کنترل نظامی اسرائیل در امان مانده‌اند، از هرگونه حمله جدید به‌شدت بیمناک‌اند و آن را معادل «حکم مرگ برای کل جمعیت» می‌دانند؛ چراکه جایی برای فرار نمانده و حتی دریا هم، آخرین پناهگاه احتمالی را گرفته است. بازارهای غزه با کمبود شدید مواد غذایی و دارو مواجه است و هرگونه روزنه امید برای دریافت کمک‌های انسانی و کاهش قیمت‌ها، بسته به مجوزهای محدود اسرائیل است. ورود چند کامیون حامل شکلات و بیسکویت برای تجار، دردی از بحران عمیق مردم دوا نمی‌کند و نیاز فوری به مواد اساسی مثل شیرخشک، گوشت، شکر و برنج همچنان پابرجاست.

تحرکات و واکنش‌های سیاسی

در جبهه دیپلماسی، آمریکا اعلام کرده با اسرائیل برای تدوین طرحی با هدف پایان‌دادن به جنگ همکاری می‌کند؛ طرحی که جزئیات آن هنوز روشن نیست و در برابر آن، برخی مقامات اسرائیلی همچنان بر گسترش عملیات نظامی و حتی الحاق غزه تأکید دارند. در همین حال، مقامات فلسطینی این تهدیدها و زمزمه‌ها را تلاشی برای افزایش فشار بر حماس در میز مذاکره می‌دانند و هشدار می‌دهند این اقدامات، نه‌تنها کمکی به روند صلح نمی‌کند، بلکه می‌تواند دامنه درگیری را گسترش دهد.

ایهود اولمرت، نخست‌وزیر پیشین اسرائیل، در گفت‌وگو با اشپیگل از وضعیت بحرانی در غزه می‌گوید

دیگر بس است

شرق: در میانه بحرانی‌ترین روزهای جنگ غزه، ایهود اولمرت، نخست‌وزیر پیشین اسرائیل، با لحنی تند و بی‌پرده از عملکرد دولت بنیامین نتانیاهو انتقاد می‌کند. او می‌گوید زمان آن رسیده که اسرائیل به این خشونت پایان دهد و جسارت بازنگری در مسیرش را پیدا کند. ایهود اولمرت ۷۹ ساله، از یک خانواده مهاجر روس در اسرائیل متولد شد و سال‌ها از چهره‌های اصلی سیاست این کشور بود. او که زمانی مشاور نزدیک آریل شارون، نخست‌وزیر سابق اسرائیل، محسوب می‌شد، پس از سکته شارون در سال ۲۰۰۶ سکان دولت را به دست گرفت و حزب میانه‌روی «کادیما» را رهبری کرد. در دوران نخست‌وزیری، هم مذاکره برای تأسیس کشور فلسطین را پی گرفت و هم جنگ‌هایی در لبنان (۲۰۰۶) و غزه (۲۰۰۸-۲۰۰۹) را رهبری کرد. عملکرد ضعیف اولمرت در جنگ سال ۲۰۰۶ و انتقال مسئولیت جنگ به ارتش، به‌شدت مورد انتقاد قرار گرفت و در نهایت به دلیل اتهامات فساد از قدرت کنار رفت. امروز اولمرت از منتقدان جدی دولت نتانیاهو است. او که سال‌ها پیش درگیر مبارزه با سرطان پروستات بود، در گفت‌وگویی مفصل با اشپیگل، با صراحت از شرایط وخیم غزه و سیاست‌های دولت اسرائیل ابراز نگرانی می‌کند. در میانه بحرانی‌ترین روزهای جنگ غزه، ایهود اولمرت، نخست‌وزیر پیشین اسرائیل، با لحنی تند و بی‌پرده از عملکرد دولت بنیامین نتانیاهو انتقاد می‌کند. او می‌گوید زمان آن رسیده که اسرائیل به این خشونت پایان دهد و جسارت بازنگری در مسیرش را پیدا کند. ایهود اولمرت این روزها بیش از هر زمان دیگری منتقد عملکرد دولت نتانیاهو است و در گفت‌وگویی مفصل با اشپیگل، با صراحت از شرایط وخیم غزه و سیاست‌های دولت اسرائیل ابراز نگرانی می‌کند: «هیچ‌کس در موقعیت مسئولیت‌پذیری نمی‌تواند منطق اقدامات ما را توضیح دهد. حدود یک سال پیش و پس از ترور یحیی سنوار به همه اهدافی که می‌شد در این جنگ دست یافت، رسیده بودیم». اولمرت این لحظه را نقطه عطف می‌داند و این‌گونه ادامه می‌دهد: «همان موقع باید می‌گفتیم: بس است! کافی است! ما به اندازه کافی کشتیم و ویران کردیم، طرف مقابل را به اندازه کافی تضعیف کردیم. آن زمان باید این سؤال را از دولت می‌پرسیدیم: واقعا می‌خواهید گروگان‌ها را برگردانید یا نه؟». او تأکید می‌کند که حتی قبل از عملیات زمینی، فرصتی برای معامله با حماس وجود داشت تا تمام گروگان‌ها آزاد شوند: «قطری‌ها پیام داده بودند که حماس حاضر است همه ۲۵۱ گروگان را آزاد کند، اما فضای جامعه اسرائیل و کابینه نتانیاهو اصلا اجازه فکرکردن به این گزینه را نمی‌داد». اولمرت معتقد است بزرگ‌ترین ضربه به اسرائیل نه‌تنها از جانب حملات وحشیانه ۷ اکتبر، بلکه از تصمیمات عجولانه نتانیاهو و بی‌توجهی به پیامدهای انسانی آن وارد شد. او با اشاره به هشدار جو بایدن، رئیس‌جمهور سابق آمریکا، می‌گوید: «بایدن به ما گفت نباید مثل آمریکایی‌ها بعد از یازده سپتامبر اسیر خشم شویم. اما ما بدون هیچ مهاری، گرفتار خشم شدیم». او ادامه می‌دهد: «وقتی در ۱۸ مارس آتش‌بس شش‌هفته‌ای را شکستیم، حمایت جامعه جهانی را از دست دادیم. در آن روز، مشروعیت خود را از دست دادیم؛ چون آگاهانه توافقی را زیر پا گذاشتیم که می‌توانست به آتش‌بس پایدار منجر شود». اولمرت در عین حال تأکید می‌کند هرچند از واژه نسل‌کشی استفاده نکرده، اما تعدادی از وقایع رخ‌داده می‌تواند به عنوان جنایت جنگی قلمداد شود: «آنچه امروز می‌بینیم، جنگی است غیرمشروع که صرفا برای منافع شخصی و سیاسی شخص نخست‌وزیر پیش می‌رود. این یک جنایت نابخشودنی است».

او به رشد مخالفت‌ها در داخل اسرائیل اشاره می‌کند: از فرماندهان سابق ارتش و موساد گرفته تا خلبانان نیروی هوایی و فعالان جامعه مدنی، جمع زیادی با امضای طوماری خواستار پایان جنگ شده‌اند: «آنها می‌گویند این جنگ دیگر هدفی معنادار ندارد و فقط منافع نخست‌وزیر را دنبال می‌کند». در پاسخ به این پرسش که آیا باید نتانیاهو در دادگاه بین‌المللی کیفری لاهه محاکمه شود، اولمرت می‌گوید: «نه، من نمی‌خواهم کسی به لاهه برود. دوست دارم نتانیاهو در همین اسرائیل به خاطر جنایت‌هایی که هر روز علیه مردم اسرائیل مرتکب می‌شود محاکمه شود».

طرح جنجالی «شهر بشردوستانه»

وقتی صحبت به طرح ایجاد «شهر بشردوستانه» در جنوب غزه توسط اسرائیل می‌رسد، اولمرت با صراحت آن را «طرحی نفرت‌انگیز و بحثی هولناک» می‌داند و هشدار می‌دهد که حتی حرف‌زدن درباره چنین چیزی می‌تواند زمینه‌ساز جنایت یا تحریک به ارتکاب جنایت بیشتر باشد. او می‌گوید: «حصارکشیدن دور مردم، قطع ارتباطشان با جهان بیرون و برنامه‌ریزی برای تبعید آنها به کشورهای دیگر، یادآور مفاهیمی تاریک است که جامعه جهانی هرگز نباید اجازه دهد تکرار شوند». اولمرت به نقش پررنگ جریان‌های تندرو در سیاست امروز اسرائیل اشاره می‌کند و می‌گوید بخشی کوچک اما بانفوذ از جنبش شهرک‌نشینی، اکنون قدرت بالایی در سیاست و ارتش به دست آورده است: «آنها در سایه حمایت نهادهای عمومی هر کاری بخواهند می‌کنند و هیچ‌کس جلوی جنایت‌های آنان را نمی‌گیرد». او از خشونت بی‌پاسخ شهرک‌نشینان افراطی علیه فلسطینیان در کرانه باختری انتقاد کرده و آن را «جنایت علیه بشریت» می‌خواند که پلیس، ارتش و دولت اسرائیل نه‌تنها جلویش را نمی‌گیرند، بلکه در آن شریک هستند.

راه‌حل دو دولتی

اولمرت معتقد است تنها راه پایان‌دادن به چرخه خشونت، پذیرش راه‌حل دو دولت است: «ما باید جنگ را متوقف کنیم و همه گروگان‌ها را بازگردانیم. یک دوره مدیریت موقت امنیتی با مشارکت کشورهای منطقه مثل مصر، اردن و امارات باید برقرار شود تا مانع بازگشت حماس شود. سپس اداره‌ای مدنی با پیوند ارگانیک با تشکیلات خودگردان فلسطین باید مسئول بازسازی غزه شود و عربستان و امارات می‌توانند منابع مالی لازم را تأمین کنند». او می‌گوید این طرح را به همراه ناصر القدوه، برادرزاده یاسر عرفات، تدوین کرده و پس از اجرای فاز اول باید مذاکرات راه‌حل دو دولتی آغاز شود: «در سال ۲۰۰۸، همه پارامترهای لازم را پیشنهاد دادم. فلسطینی‌ها اگر آن زمان شجاعت و دوراندیشی داشتند، می‌توانستند کشور خودشان را داشته باشند». اولمرت درباره کاهش علاقه جامعه اسرائیل به راه‌حل دو دولتی می‌گوید: «فقط زمانی جامعه متوجه می‌شود که این بن‌بست چه آسیبی به زندگی روزمره‌شان می‌زند که مزایا و آزادی‌هایی را که اکنون بدیهی می‌دانند، از دست بدهند؛ مثلا اگر تحریم شوند». در نهایت، اولمرت تأکید می‌کند در میان سکوت بسیاری از دول غربی، فقط یک نفر می‌تواند تغییری جدی ایجاد کند: «فقط رئیس‌جمهور آمریکا قادر است شرایط را تغییر دهد. اگر ترامپ به نتانیاهو بگوید که دیگر بس است، او عقب می‌نشیند».

یادداشت

چیزهایی که حکمرانان و دولتمردان ما می‌دانند و چیزهایی که نمی‌دانند

ادامه از صفحه اول

اکنون دیر شده است ولی باز می‌توان آن را جبران کرد. ۳- مسائل ریز و کوچکی وجود دارد که حکمرانان و دولتمردان از آن بی‌خبر هستند، درحالی‌که به‌شدت شهروندان را آزار می‌دهد، درحال‌حاضر قطع برق تقریبا یک روز در میان اتفاق می‌افتد. متأسفانه حتی در ساعت اعلام آن سیستم با مشکل مواجهه شده است. مثلا زمان قطعی ساعت ۹ صبح تا ۱۱ اعلام می‌شود اما ساعت شش صبح با قطعی برق مواجهه می‌شویم یا در چند دقیقه چند بار قطع و وصل داریم که صدمات بزرگی را می‌تواند به وسایل الکترونیکی منازل وارد کند. بشخصه قطعی پنج‌ساعته برق را تجربه کرده‌ام و همچنین قطعی آب مصرفی که اصلا اعلام نمی‌شود. حال بماند این مشکلات و دادن اطلاعات به شهروندان تهرانی است؛ نمی‌دانم در شهرهای کوچک یا روستاها که پیش می‌آید اصلا هیچ اطلاع‌رسانی‌ای از قبل می‌شود.

لوایح کج، قوانین معوج

ادامه از صفحه اول

۹- از کارکردهای قانون، توزیع منافع است. گاه لوایح توجه خاصی به توزیع منافع سیاسی و اقتصادی یا همان رانت دارند. عمل به پیشنهادات فوق فرایند بررسی و تدوین لایحه را از پنهان‌کاری در اتاق‌های دربسته بیرون آورده و احتمال خطا یا سوءاستفاده از قدرت در تدوین لوایح را کاهش داده و مسئولیت افراد و دستگاه‌ها را معلوم می‌کند.

۱۰- انجام این تغییرات اصلاحی کار آسانی هست و نیست. ساخت اداری ایران به‌شدت حجیم، سنگواره‌ای و رانتیر شده است و در برابر تغییرات اصلاحی مقاومت دارد. با این همه پزشکیان با استرداد لایحه مذکور نشان داد که به توانایی‌های جامعه مدنی بی‌اعتنا نیست. چنانچه آقای رئیس‌جمهور به اهمیت اصلاح این فرایند توجه کند، با اراده خود او و حمایت جامعه مدنی می‌توان موانع را برطرف کرد و گامی بزرگ در مسیر عقلانی‌کردن بررسی لوایح و پاکسازی آن از زدوبندهای سیاسی و اقتصادی برداشت و خشت اول را راست بر جای گذاشت.

مداخلات خارجی: موفقیت‌های تاکتیکی به بهای شکست‌های راهبردی

ادامه از صفحه اول

در هریک از این مداخلات، برخی چهره‌ها سعی کردند افکار عمومی را آگاه کنند. ژان پیر شونمان، وزیر دفاع دولت میتران، در سال ۱۹۹۱ در اعتراض به مشارکت فرانسه در جنگ اول خلیج فارس، استعفا داد. در سال ۲۰۰۳، دومینیک دو ویلپن، وزیر خارجه وقت فرانسه، در نطقی تاریخی در شورای امنیت سازمان ملل، مخالفت فرانسه با حمله به عراق را اعلام کرد. این صداهای هشداردهنده، پیامدهای انسانی، ناکامی‌های راهبردی و ازبین‌رفتن اعتبار دیپلماتیک غرب را پیش‌بینی کرده بودند. در جهانی که به طور فزاینده‌ای چندقطبی شده، زبان دوگانه قدرت‌های بزرگ که خواستار احترام مطلق به حقوق بین‌الملل‌اند اما خود آن را به نفع منافع‌شان نقض می‌کنند، دیگر اعتباری ندارد. آیا دونالد ترامپ که با شعار پایان‌دادن به مداخلات بی‌حدومرز پیشینیانش انتخاب شد، با حمله به ایران صرفا خواسته حسابی را تسویه کند یا رضایت اسرائیل را جلب کند و بر ایران فشار وارد کند؟ یا اینکه این کار آغاز بازگشت به سیاست‌های نظامی‌گری تحمیلی است؟ پاسخ این پرسش‌ها را سرنوشت پرونده ایران خواهد داد.

تاریخ انتشار آگهی ۱۴۰۴/۰۵/۱۵
آگهی دعوت مجمع عمومی عادی به طور فوق العاده نوبت اول
شرکت تعاونی صنف فروشندگان دستگاههای صوتی و
تصویری و لوازم یدکی تهران (در حال تصفیه) شماره ثبت ۱۲۲۱۴۰
از کلیه اعضاء (سهامداران) محترم این شرکت دعوت می شود در مجمع عمومی عادی به طور فوق العاده نوبت اول که در ساعت ۱۱:۰۰ روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۵/۲۸ در محل تهران، خیابان فردوسی جنوبی، پاساژ ۲۶ طبقه ۴ واحد ۴۰۹ برگزار می گردد حضور بهم رسانند.
۱ - کاندیدای تصدی هیات تصفیه/ ناظرین تصفیه بایستی ظرف ۵ (پنج) روز پس از انتشار آگهی نوبت اول جهت ثبت نام به دفتر شرکت تعاونی مراجعه نمایند.
توجه: در صورتیکه حضور عضوی (سهامداری) در مجمع عمومی میسر نباشد می تواند حق حضور و اعمال رای از سوی خود را به نماینده تام الاختیار خود واگذار نماید. تعداد آراء وکالتی هر عضو و هر شخص غیر عضو تنها یک رای خواهد بود. لازم به ذکر است تائید نماینده تام الاختیار با احدی از اعضای هیات تصفیه و احدی از ناظرین تصفیه تعاونی خواهد بود.
بدین منظور عضو متقاضی اعطای نمایندگی باید حداکثر تا یک روز قبل از برگزاری مجمع با در دست داشتن مدرک موید عضویت در تعاونی و کارت شناسایی معتبر در محل دفتر شرکت تعاونی حاضر تا پس از احراز هویت طرفین (عضویت متقاضی و اهلیت نماینده) ، برگه نمایندگی مربوط توسط مقام مذکور تایید و برگه ورود به مجمع عمومی برای نماینده صادر گردد.
دستور جلسه : ۱ - استماع گزارش هیئت تصفیه و ناظرین تصفیه ۲ - تمدید مدت تصفیه ۳ - تمدید سمت/انتخاب اعضای هیات تصفیه و ناظرین تصفیه
هیات تصفیه

آگهی انتخابات انجمن صنفی کارفرمایی آموزشگاههای آزاد صنایع پوشاک و صنایع دستی (دوخت های سنتی) شهرستان ملارد
باستناد تبصره یک ماده ۱۳۱ قانون کار و آیین نامه مصوب آبان ماه ۱۳۸۹ هیات محترم وزیران و سایر مدارک ارسالی از انجمن فوق الذکر که به شماره ۸۶۰۱-۲/۳-۷ در این اداره کل به ثبت رسیده است. اسامی اعضای اصلی و علی البدل هیات مدیره که در مجمع عمومی مورخ ۱۴۰۴/۰۳/۱۲ انتخاب گردیده اند از تاریخ مذکور به مدت سه سال و بازرسان آنها از تاریخ مذکور به مدت یک سال دارای اعتبار می باشند.
سمت اعضای هیات مدیره که به موجب صورتجلسه مورخ ۱۴۰۴/۰۳/۱۹ تعیین شده اند، بشرح زیر می باشد:
۱- فاطمه کریمی - رئیس هیات مدیره ۲- طیبه هوشنگی - نایب رئیس ۳- زهرا ساجد - خزانه دار ۴- ربابه قنبری - عضو اصلی، دبیر ۵- فروغ صالحی فر - عضو اصلی هیات مدیره ۶- لیلا حیدری - عضو علی البدل هیئت مدیره ۷- ندا هلفی نژاد - بازرس اصلی ۸- فریبا کریمی - بازرس علی البدل ضمنا برابر ماده ۲۲ اساسنامه انجمن صنفی کلیه مکاتبات اداری و اوراق عادی انجمن با امضا رئیس هیات مدیره یا دبیر، ممهور به مهر انجمن و کلیه اوراق تعهد آور، اسناد رسمی و اسناد مالی از قبیل چک، سفته و برات که به تصویب هیات مدیره رسیده باشد، با امضای مشترک رئیس هیات مدیره یا دبیر و خزانه دار و ممهور به مهر انجمن صنفی معتبر خواهد بود.
اداره کل تعاون کار و رفاه اجتماعی استان تهران